

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 7

SEPTEMBER 2015

51. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangås

«La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden.» Kol 3:2 «Våk derfor! For dere vet ikke hva dag deres Herre kommer.» Mat 24:42.

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234

E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad

Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598

E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526

E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064

E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562

E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Dansk bankgiro: (4665) 10639360

Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060

E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Guds klokke

En dag har Guds klokke nådd det målet som var satt i Guds råd før verden ble skapt. Da skal jord og himmel forgå. «Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med veldig brak, og himmellegemene skal komme i brann og gå i oppløsning, og jorden og alt som er bygd på den, skal brenne opp» (2Pet 3:10).

Dagen og timen for Jesu gjenkomst er skjult for oss. Men han kommer når tiden er inne, og han kommer «i den time vi ikke tenker». Det har han sagt oss i sitt ord. Da gjelder det å være rede til å møte ham.

Tegnene før Jesu gjenkomst er klart foreskrevet i Bibelen. Og de kommer som fødselsveene, tettere og tettere. Den som er våken og følger med, vet at tiden nærmer seg. Men vi fristes lett til å tenke at det drøyer en stund ennå før han kommer, for Jesus er jo så langmodig og snill! Han vil at alle mennesker skal bli frelst.

Men snart er «syndemålet» fullt. Da kan ikke Guds rettferdighet vente lenger. Og når Guds kjærlige innbydelse til å være med i «kongesønnens bryllup» i himmelen har nådd ut til alle folkeslag, da vil enden komme.

Guds klokke går så lenge Gud har bestemt. Da opphører tiden, og vi går inn i evigheten. Skynd deg da til Jesus – før det blir for seint!

Ingar Gangås

Gud har talt

Av Frank Jacobsen

«Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet. Slik priser også David det menneske salig som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger. Salige er de som har fått sine overtredelser tilgitt og sine synder skjult. Salig er den mann som Herren ikke tilregner synd.»

Rom 4:5-8

Troen kjennes ikke på noen annen frukt enn den at den griper om ordet om Jesus, fatter tillit til det, roser seg av det. Den kjenner ikke på noen mangel, så lenge den fatter om Jesus, Guds Sønn, som er gitt for oss, slik Martin Luther sier det i sin fortolkning av Galaterbrevet: «Vi regner også med en rettferdighet i hjertet, men det er

ikke kjærligheten, slik som papistene og pavekirken mener, men troen, dog slik at hjertet ikke fester øynene på, eller griper om noe annet enn Frelseren, Kristus».

Troens fare

Så lenge troen lever i Guds evangeliums lys, er alt vel. Men, sier Martin Luther, troen er som jernet som holdes inn i essen: så lenge det er inne i flammen er det glødende, rødt og varmt som ilden. Men tar vi det ut av ilden vil det på nytt bli kaldt, grått og hardt. Slik er troen så lenge den holder seg til evangeliet, varm, glad, rik og fri, men så snart den kommer bort fra Ordet, blir den igjen fattig, kald, blind og offer for alle satans fristelser.

Og en av dem er nettopp de falske brødre, som dro galaterne bort fra

Innhold, september 2015

Guds klokke. Av Ingar Gangås	side 2
Gud har talt. Av Frank Jacobsen	side 3
Guds kjærlighet. Av Marius Jørgensen	side 7
Nytt om navn. Av Landsstyret	side 9
Våre lamper slokner (19). Av J. F. Løvgren	side 10
Møtekalender.	side 11
I påvente av tredje verdenskrig. Av Gunnar Nilsson	side 15
Seierskransen. Av Mia Hallesby	side 16
«Lasarus, kom ut!» Av Ragnar Opstad	side 17
Nye muligheter. Av Erling Ruud	side 19
-Eg tok feil! Av Dag Rune Lid	side 20

Guds evangelium. De kan komme i engleskikkelse og si: – Se, hva Kristus har gjort oss til! Se, hva vi har opplevd, fått og blitt!

Den tro som ikke befinner seg i evangeliets klare lys begynner straks å føle seg fattig overfor disse «store» og «hellige» kristne. Nå er det ikke lenger nok for hjertet å tro på Jesus. Nå kan det ikke lenger av et fritt og glad hjerte si: «Jeg mangler ingen ting». Nei, nå synes det nesten at det mangler det viktigste. Det blir igjen opptatt av hva jeg skal være, jeg skal bli, jeg skal gjøre, øve og oppleve – som under loven.

Vi kjenner det også i vår tid. Ulike sekter, svermere og alle slags antikristelige bevegelser lokker troen bort i Jesu navn.

Det ser så åndelig ut. Det ser så riktig ut. Det ser så levende ut. Men la deg ikke bedra! Paulus gir det et annet predikat. Han sier til dem som ikke kunne være fornøyd med det de hadde i Kristi kors, de som igjen var blitt opptatt av hva de skulle være og gjøre: «Dere begynte i Ånd, vil dere nå fullende i kjød?» (Gal 3:3).

Hermed har han vist oss hemmeligheten i denne fristelse: det er en fristelse for vårt kjød, vår syndige menneskenatur. Det er den som ikke har nok med Kristus som fristes av disse «hellige». Det er den som ikke vil vite av at jeg ikke har noe som helst rosverdig i mitt eget kjød, men som vil være noe, som vil være rik i seg selv, være levende og mye, mye mer, som fristes av disse «hellige».

Paulus sier om dette i brevet til

kolosserne: «Slikt har nok ord på seg for å være visdom, med selvvalgt gudsdyrkelse og ydmykhet og mishandling av legemet. Men det er ingen ære verd, og tjener bare til tilfredsstillelse av kjødet» (Kol 2:23).

Mot dette har troen bare én ting å si – det som Paulus sa til de falske brødrene hos galaterne: «Men det være langt fra meg å rose meg, uten av vår Herre Jesu Kristi kors!» (Gal 6:14). I det alene er troen fra Gud rik – ja, så rik, at hvis den bare befinner seg i dette lys, da vil den ikke mangle noen ting, ikke føle seg fattig på et eneste punkt, og kan gjerne overlate alt annet til disse antikristene som har sin ros av sitt kjød.

Jesus – Guds ords og troens siktepunkt

Her er vi ved det avgjørende kjenne-tegn på all sann fortolkning av Skriften – og dermed all sann forkynnelse: ikke om fortolkningen er i overensstemmelse med den nyere forskning, som teologene synes å mene så ofte, men om det er en rett forkynnelse av Guds lov og Guds evangelium – en fortolkning og forkynnelse som alltid sikter på den tro på Jesus som vi ovenfor har beskrevet.

Han er målet for alt det som kommer fra den levende Gud. Derfor kalles han da også i Skriften for «Guds ord». Han er Skriftens og Guds tales «scopus», det vil si «siktepunkt» (Joh 1:1ff).

Ja, så avgjørende er denne sannhet i Guds ord og tale, at Skriften gir oss det råd at vi til og med skal bedømme en

engels tale ut fra det som der står skrevet (Gal 1:8). Når det dreier seg om det som Gud har talt, må ingen gå etter tittel eller noen skikkelse. Enten det er en apostel eller en engel fra himmelen som forkynner Guds ord annerledes enn det vi har lært av Ordet, så skal han være forbannet. Guds tale vil alltid kjennes på at den sikter på Kristus, dels gjennom lovens dømmende gjerning, som gjør oss fattige for Gud i alt, og dels gjennom evangeliets beskrivelse av Jesu gjerning for oss, den som gjør oss rike for Gud alene i ham.

Paulus gir oss for øvrig et klart vitnesbyrd i Galaterbrevet om hvordan han selv fulgte dette lys.

Han forteller i det andre kapittelet hvordan han måtte imøtegå Peter, selv om han var en av menighetens støtter, fordi Peter «ikke gikk rett frem etter evangeliets sannhet» (2:14). Da, sier Paulus, var Peter dømt. På det tidspunktet var han ikke lenger en søyle i menigheten, ikke noen apostel, ikke mer kirke – da var han bare én ting: dømt.

«Guds tale vil alltid kjennes på at den sikter på Kristus, dels gjennom lovens dømmende gjerning, som gjør oss fattige for Gud i alt, og dels gjennom evangeliets beskrivelse av Jesu gjerning for oss, den som gjør oss rike for Gud alene i ham.»

Vi ser nøyaktig det samme noe tidligere i Peters liv. Kort etter Peters bekjennelse ved Cæsarea Filippi, hvor Jesus hadde sagt til Peter: «Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet (Mat 16:18), begynte Jesus å gi til kjenne at han skulle lide mye ondt av de eldste og yppersteprestene, og drepes, men oppvekkes på den tredje dag. Men da Peter, klippen, ville sette seg imot denne tale og hindre Jesus i det, sier Jesus disse ord til ham: «Vik bak meg, Satan! Du er til anstøt for meg, for du har ikke sans for det som hører Gud til» (Mat 16:23).

Nå var ikke Peter lenger klippen, menighetens støtte. Nå var han Satan. Nå bekjente han nemlig ikke mer den Jesus som Gud ville. Nå sto han tvert imot den Jesus som Gud siktet mot.

«Det var strengt», sier du, «det var jo av kjærlighet til Jesus at han ville hindre Jesu lidelse».

Legg merke til: når det gjelder vårt forhold til andre mennesker, får vi en befaling om å elske. Men når det angår det Gud har sagt, det som gjelder Guds Kristus, Guds frelestanker, Guds gjerning til frelse for oss, så formaner vi alltid bare til dette ene: – ikke å elske, men å tro!

Det kunne skjære i Jesu hjerte å si til Peter: «Vik bak meg, Satan», etter som han elsket Peter. Men Gud hadde talt, og talt annerledes enn Peter. Gud hadde ett mål, og siktet annerledes enn Peter. Derfor måtte kjærligheten vike for troen, hvor ondt det enn gjorde i hjertet.

Det skapte nok en uavlatelig smerte

i Paulus sitt hjerte å se Israel bli dømt etter evangeliet (Rom 9:2, 30-33). Men Gud hadde talt – og talt Israel imot, og på ny måtte kjærligheten vike for troen og si til troen: «Det er du som har rett, for du taler som Gud har talt». Kjærligheten opphørte ikke. Bak troen blødde kjærligheten.

Luther sier i sin fortolkning til Galaterbrevet (2:14) om denne tro: «Troen skal intet tåle, men herske, befale, triumfere og bestemme alt. Troen sier: 'Jeg viker ikke for noen, men for meg skal alle vike: stammer, folk, konger, fyrster og jordens dommere', som det heter i Salme 2:10ff: 'Og nå, dere konger! Gå viselig fram! La dere advare, dere herskere på jorden! Tjen Herren med frykt, og juble med beven! Kyss Sønnen, for at han ikke skal bli vred og dere gå til grunne på veien!'».

Troen vil alltid svare til det Gud har talt – den taler som Gud – den vil som Gud. Det vil si at den sikter alltid på Jesus ved å forkynne loven til dom, og ved å beskrive – ikke hva vi kan bli til – men Jesu gjerning på korset og det vi har i ham.

Vil du derfor ha all dunkelhet, alt mørke, all tvil om Gud vekk fra ditt liv, så hør dette ord. Selv i lovens mørke er du Gud nær. Selv det å bli dømt av Gud kan være salig. Vil du finne den vei, og følge den vei som leder deg dit hvor Herren er – om du ikke vil bedras, men være viss på at den veien du er på leder til Gud – så gi akt på ordet som vi her har vist deg hen til.

Ett løfte kan jeg gi til den som leser disse ord: at den dagen blir en salig dag

i ditt liv, når du av et rikt, glad og fritt hjerte kan si: «Men det være langt fra meg å rose meg, uten av vår Herre Jesu Kristi kors!»

Da har det igjen skjedd: Gud har talt. Da vil du lenges etter Herrens hus og forgård – til Ordet som viser deg Jesus.

*Utdrag fra boken «Gud har talt»,
utgitt i Danmark i 2009 av
Luthersk Missions Bibelskoles
Elevforening,
i kommisjon hos Logos Media*

Pontoppidans forklaring

over Martin Luthers lille katekisme, Sannhet til gudfryktighet, foreligger nå i en ny språklig revidert utgave som er tilgjengeliggjort som en gratis app både for Android (Google Play) og Apple (iTunes/Appstore) smarttelefoner og nettbrett. Vi vil oppfordre alle til å lese denne boken og håper den kan bli til velsignelse for mange. Denne nyheten er også spesielt relevant for kristne friskoler som bruker iPad eller nettbrett i undervisningen. Denne språklige reviderte utgaven av forklaringen er også å få kjøpt som trykket bok i begrenset opplag ved henvendelse til Tollef Slaathaug (tolleff.slaathaug@yahoo.com).

Guds kjærlighet

Av Marius Jørgensen

«Men han som kan gjøre mer enn alt, langt ut over det vi ber eller forstår, etter den kraft som er virksom i oss – ham være ære i menigheten og i Kristus Jesus, gjennom alle slekter i alle evigheter! Amen.»

Ef 3:20-21

Når det står at han kan gjøre mer enn alt, så skal vi være oppmerksomme på at denne makt har sitt utspring i den kjærlighet han har vist oss. Slik at makten er kjærlighetens tjener. Det er altså ikke en from talemåte, men erfart virkelighet Paulus bygger på. Hans tros kilde er hva Gud har gjort med Kristus, vår stedfortreder: Gud har bevist styrken i sin kjærlighet ved at Kristus døde i vårt sted.

«Kjærligheten, hjertegløden sterkere var her enn døden. Du for vår skyld alt forsaker, og i lydighet du smaker korsets død i alles sted.»

Guds kjærlighet til oss var sterk nok til at han kunne tåle å se Jesus, den elskede, lide i vårt sted. Det er vel ikke så vondt og smertefullt å lide for den man elsker, som det å måtte se på at den man elsker lider. Sier man ikke: Heller å lide for sin elskede enn å utsette den elskede for lidelse, som ingen kan befri den elskede for?

Sett i dette lys må det ha vært en usigelig pine for Gud å måtte se hjelpeløst til Getsemane og på Golgata,

mens Sønnen lider uten grense. For skulle vi bli hjulpet, så kunne han ikke hjelpe Jesus. Men så sterk var Guds kjærlighet til oss at han tålte, ja – selv valgte å tåle denne navnløse smerte for vår skyld. Det hadde vært lettere for Gud selv å lide enn å måtte se Jesus lide. Men Faderen kunne ikke være vår stedfortreder. Det kunne bare Sønnen som var menneske. Kun Jesus var i stand til å lide til frelse for oss. Kun menneskesønnens lidelse kunne bli til forløsning for mennesker. Dersom Faderen hadde tatt den stedfortredende lidelse på seg, kunne det ikke komme oss til gode, for kun et menneske kan sone for menneskers synd.

Dersom vi våger å stille det spørsmålet: Hvem led mest – Faderen eller Sønnen? Da oppdager vi at her kan vi ikke lodde dybdene. Men la oss allikevel stille det med ærefrykt. For så kan vi kanskje få øye på noe som vi ikke riktig har tenkt over før. Og kan svaret hjelpe oss til større undring og takknemlighet overfor Gud, så er det godt for oss å få det.

I Johannesevangeliet (15:13) leser vi en uttalelse av Jesus: «Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner». Ingen – ikke engang Gud kunne lide som Jesus led. I Romerbrevet (5: 8) leser vi: «Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere». Ingen – ikke engang Jesus

led slik som Faderen led ved å gi sin elskede som offer. Hva må det ikke ha kostet faderhjertet å se på dette? Sammenfatter vi dette kommer vi til det resultat at Jesus led mer enn Faderen kunne lide – og at Faderen led mer enn Jesus kunne lide, fordi Jesus var alene om den stedfortredende lidelse hvor han smakte den smerte å bli forlatt av Gud, mens Gud var alene om fader-lidelsen, det å måtte forlate Jesus i den nød. Begge kunne si med full rett: «Sku og se om det finnes en smerte lik den som er voldt meg» (Klag 1:12).

Det er ikke for ingen ting når Paulus skriver at denne kjærlighet overgår all forstand! Faderen og Sønnen overgår hverandre fra hver sin side. – Et paradoks og allikevel den høyeste virkelighet. Begge har elsket mest, for begge har lidt mest, og ingen vet av så smertelig erfaring at det å elske er å lide.

I syndens verden vil lidelsen følge med kjærligheten. Det skar Gud i hjertet å se synden og dens følger, fordi han elsket oss.

Og dette hjerte sløves ikke med tiden – her leger tiden intet sår. I stedet ble pinen større og større jo mer der blir syndet og jo flere det ble til å synde. Tør jeg si det? Må man ikke gripe til noen ganger å tale på menneskelig vis? Guds hjerte ble som et sviende sår som aldri kunne slå seg til ro før det var skapt en vei til frelse for oss. Og den veien gikk over Golgata – Guds kjærlighet var lenket til lidelsen, til korset, fra slektens begynnelse.

Kjærligheten til oss måtte bli en

lidelse fra syndefallets dag – og kjærligheten til Jesus gjorde det til den største lidelse å se fram til – ja, og når tiden var inne å overgi ham i døden for oss. Jesus døde jo ikke bare med Guds tillatelse, men etter Guds vilje (Jes 53:10). I sannhet: Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus, den elskede, døde i vårt sted. Guds kjærlighet både til oss og til Jesus sønderriver hans hjerte på Golgata, så kjærligheten blir en kompakt, navnløs smerte. Var den før den største rikdom i Guds hjerte, så ble den nå den tyngste byrde noen har båret i tid og evighet.

Det er den kjærlighet som overgår all forstand, fordi dens faderlidelse overgår all forstand. Men Guds kjærlighet eide styrke nok til å åpenbare seg på denne måten gjennom Jesu død. Den beviser seg selv gjennom den høyeste lidelse. Vi aner kanskje litt av Jesu lidelse, og hva frelsen kostet ham når vi ser hans blods svette i Getsemane. Men fatter vi hva det har kostet Faderen av smerte? Faderens lidelse ligger bak et dekke, men evigheten vil nok åpenbare den lidende Fader. Og selv med det vi nå har skimtet, skal vi ikke tro at vi har sett helt til bunns i den guddommelige kjærlighets mysterium, så vi nå forstår den. Men så mye er klart, at det var den kjærlighet, som var blitt virksom i Paulus' liv. Det har grepet ham at Jesus døde for ham, mens han ennå var en ugudelig synder som var en fiende av Jesus. Selv om han ikke begriper det, har det grepet ham. Det griper han om med hjertets tro, selv om han ikke kan gripe det. Og den kjærlighet Jesus

Nytt om navn

Ingar Gangås bad i vinter om at Landsstyret måtte arbeide med å få på plass en ny sekretær, etter at han har vært sekretær for Lekmannsmisjonen de siste 10 årene. Gangås vil fortsatt ha redaktøransvar for Lekmannsmisjonens blad «Lov og Evangelium» og ansvaret for ytre misjonsarbeidet i Sør-Amerika. Landsstyret vil takke Gangås for arbeidet han har lagt ned som sekretær, og ønske ham Guds velsignelse over det videre arbeidet i misjonen! Landsstyret vil fortsatt be om at misjonsfolket omslutter ham og Marit i sine bønner!

Konrad Fjell (32), opprinnelig fra Mosvik i Nord-Trøndelag, ble på Landsstyremøtet i juli kalt til stillingen som sekretær og leder for Lekmannsmisjonen sitt arbeid i Norge fra 1. august.

Sekretærstillingen er en deltidsstilling og Fjell vil kombinere den med lærerstillingen ved Bibelskolen på Fossnes, hvor han begynte i 2014. Før dette (2010-2014) var han prest i Det Evangelisk, Lutherske Kirkesamfunn, Dalane menighet, i Egersund. De tre siste årene der var han også

Konrad Fjell

lærer ved Dalane kristne grunnskole i Egersund og Jærtun Lutherske Skole på Bryne, parallelt med prestestillingen i Egersund.

Fjell er godt kjent av mange misjonsvenner i Lekmannsmisjonen. I yngre år gikk han Bibelskolen på Fossnes. Senere tok han en mastergrad i teologi ved MF, og de tre siste årene av studiene (2007-2010), var han også timelærer ved Bibelskolen på Fossnes parallelt med studiene. Han har også praktisk pedagogisk utdanning fra Høgskolen på Stord/Haugesund.

Han er gift med Anette (f. Thorbjørnsen). De har to gutter på 3 og 2 år; Samuel og Lukas, og fikk nylig ei jente; Rakel Sofie. De bor i Sandefjord. Landsstyret vil be misjonsfolket omslutte både ham, Anette og barna i forbønn.

Landsstyret

har vist ham, tvinger ham til å tjene.

Kan du ikke begripe den, så grip den (1Tim 6:12) – Kan du ikke gripe den, så la deg gripe av den (Fil 3:12).

Kan du ikke fatte den, så la deg omfavne av den, for den omfavner deg allerede. Tro det kun!

Fra «Bønnen og Helligånden»

Våre lamper slukner (19)

Av J. F. Løvgren

Båtbygger Lyngheids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor menighetens dør og banket, hadde uroet mange, deriblant pastor Bjørnås og grosserer Mobekk.

Bjørnås inviterte Ling til å ha vekkelsesmøter, men hans appellforkynnelse var mer kraftfull og uten liv enn sann bibelsk og sjelsørgerisk. Vakte ungdommer kom til båtbyggeriet og Lyngeid for å få hjelp. Ling kom i sjelenød i møte med Lyngeid, og måtte reise hjem.

Bjørnås og Mobekk ville helst kaste Lyngeid ut av menigheten, men Bakke støttet Lyngeid. Emly Mobekk fikk fred med Gud ved hjelp av sin bestemor. Mange var engstelige på grunn av et syn på himmelen. Stian Røst prøvde å ta sitt eget liv. Grosserer Mobekk fikk hjerteproblemer.

Ling så inn i evangeliet og kom tilbake for å ha møter. Pastor Bjørnås ble sendt på sykehus, men Ling fortsatte med møtene inntil Bjørnås var tilbake. Både Bjørnås og menigheten var berørt av vekkelsen som nå fulgte Ling, men snart kom alvoret i bakgrunnen. Forberedelsene til den kommende jubileumsfesten opptok dem mer og mer.

Red.

At det ulmet under asken, fikk Lyngeid et nytt bevis for en kveld i uken før den store festen.

De holdt andakt i kjøkkenet etter aftens. Hele den lille familien var hjemme i kveld. Og til familien ble også Sevrin regnet. For han og Dordi skulle holde bryllup, så fort festen var over. Det føltes så godt og fredfullt i det lyse rommet. De satt alvorlige rundt bordet mens far leste med sin varme røst.

– Men om tider og tidspunkt, brødre, trenger dere ikke til at noen skriver til dere. Dere vet jo selv godt at Herrens dag kommer som en tyv om natten. Når de sier: Fred og ingen fare! – da kommer en brå undergang over dem. Den kommer som veer over en kvinne som skal føde, og de skal slett ikke slippe unna. Men dere, brødre, er ikke i mørket, så dagen skulle komme over dere som en tyv. Dere er alle lysets barn og dagens barn – – –

Det var mens Lyngeid ba at noen puslet ute i gangen, og et øyeblikk etter banket det på kjøkkendøren. Ingen svarte. Lyngeid fortsatte med sin bønn. Imens gikk døren sakte opp, og noen kom inn. Så ble det helt stille, og Lyngeid gjorde seg ferdig. Nå så han opp.

– Åh, er det deg, Røst?

Jo, det var Røst. Han sto lutende ved døren. En kunne nesten tro det var en gammel mann, gusten og grå som han var. Han så herjet og nedbrutt ut.

Møtekalender

September

13.	Randaberg Lars Fossdal
18.-20.	Nybro Ingar Gangås
19.-20.	Askim Per Bergene Holm
20.	Årnes Sigbjørn Agnalt

Oktober

7.-11.	Varhaug Sigbjørn Agnalt
11.	Årnes Asbjørn Fossli
16.-18.	Askim Rune Karlsson
20.-25.	Østre Kvelde Gunnar Nilsson
30.-1.11.	Vedavågen Per Bergene Holm

Bibelhelg på Solgry, 25.-27. september

Talere: Dag Rune Lid og Göran Holmgren. (Program i forrige nummer.)

Påmelding: Magne Ekanger (53 42 92 14 / 412 45 598) innen 14. september

– Unnskyld at jeg forstyrrer, ba han.
Fru Lyngeid kom med en stol.

– Sitt ned, sa hun vennlig. Vil du ha mat?

– Nei, takk, jeg har spist, sa han fort.

Men han kunne ikke la være å kaste et sultent blick på bordet. Fru Lyngeid så det blikket.

– Du kan nok ta en bit til, mente hun, og ordnet til for ham.

Om litt satt han og spiste, mens Lyng-
eid småpratet med ham. Fru Lyngeid
spurte etter konen og barnet.

– Å, jo – – –

Røst satt og gumlet. Det var nesten
som om han svelget svaret med det
samme. Fru Lyngeid spurte ikke mer
om det. De unge hadde gått inn i stua.

– Sånne små barn – – –

Røst prøvde å snakke lett, som om
han snakket om små barn i alminne-

lighet. Men så ble han forlegen og
svelget resten av den setningen også.

– Sånne små barn, hjalp fru Lyngeid
ham.

– Sånne små barn hører vel Gud til?
Selv om foreldrene – – –

Han stoppet igjen. Lyngeid vekslet
et forstående blick med sin hustru. Så
sa han rolig og avgjort:

– Ja, de hører Gud til.

Han gravde ikke noe mer etter
Røsts mening. Og det så ut til at Røst
hadde fått det svaret han ville ha. Det
ble forresten ikke stort av med spising-
en. Lyngeid skjønte godt at det i kveld
var noe som var viktigere for Røst enn
maten. Det skjønte fru Lyngeid også.
Derfor tok hun lille Tordis med seg og
gikk ovenpå for å legge henne.

Røst takket for maten og gikk fra
bordet. →

– Jeg ville gjerne snakke noen ord med deg, Lyngeid, alene – – –

De gikk inn i stua, og et blikk fra Lyngeid var nok til å sende de andre ut i kjøkkenet igjen. Lyngeid lukket døren. De satte seg ved kakkelovnen. Et par små prydelamper kastet et rødlig skjær over rommet og de to mennene.

De ble sittende tause. Den ene ventet at den andre skulle si det første ordet. Men tausheten føltes ikke pinlig. De var for godt kjent med hverandre til det. Røst satt og så fortent på kakkelovnen, hvor en liten vimset flamme danset innenfor trekkhullet i døren. Det ble Lyngeid som talte først.

– Har du det ikke godt, Røst?

Røst satt som før. Men det var en viss heftighet i stemmen da han svarte:

– Og det spør du om? Du som fant meg der nede på – – – brygga.

Lyngeid vedble å være rolig og tale rolig.

– Jeg tenker at det kunne ha forandret seg med deg.

– Jeg har det ikke godt, sa Røst nå.

Stemmen var ru og trett.

– Du er i tvil om ditt gudsforhold kanskje?

– Nei, jeg har ingen tvil om det.

Røst rettet seg opp mens han sa det. Det spilte et sårt smil om munnen hans. Lyngeid så forundret på ham som om han ikke skjønnte hva han mente.

– Jeg trodde du var i tvil om hvilket folk du hører til.

– Nei, jeg vet det.

– Så. – Hvilket da?

– Jeg er en av de ugudelige, av de fortapte.

Røst satte seg som før. Lyngeid satt og så på ham, og en stor medlidenhet vellet opp i ham. Så forkommen han så ut, den unge mannen!

– Du kan bli frelst, sa han stille.

– Åja, jeg kan vel det, mumlet Røst. Litt høyere sa han: Jeg vet at jeg kan bli frelst – teoretisk. I praksis går det ikke.

– Hvorfor ikke?

– Det er for mye i veien.

Lyngeid tenkte seg om. Hvor langt torde han gå? Men skulle han være Røst til hjelp, fikk han vel gå til bunns i hans forhold.

– Det er kanskje noe galt hjemme? spurte han.

– Ja, det skal være visst og sant, sa han med et slags galgenhumør som var til å gråte av. Hjemme er det skitt og lort og lukt og trette.

Han lo av sine egne ord. Men det var en latter som fikk tårene fram i Lyngheids øyne. Røst tidde noen øyeblikk. Så sa han som for å vise fram dypet av sin elendighet:

– Og så er svigermor kommet tilbake. – Å nei, det er ikke luft hjemme til å bli frelst i. Og forresten – – –

Lyngeid ble sittende og vente på mer. Men det kom ikke mer – med det første.

– Kunne det nytte at jeg – eller kanskje Agna gikk bort og snakket med din kone, tror du? Ja, med dere begge samtidig, mener jeg.

Røst fór forskrekket opp.

– Nei, nei. Finn endelig ikke på noe slikt. Det ville bli verre etterpå.

– Hva er det egentlig som gjør det så ugrent?

– Fra min side er det at jeg ikke tåler alt rotet. Hun på sin side er sjalu. Stort sett er det at jeg tjener for lite. Og med det lille jeg tjener, blir det stelt for dårlig. Krybben er tom, og så – –

– Bites hestene, fullførte Lyngeid.

– Ja, nettopp bites, sa Røst tungt. Vi biter hverandre i hjel. Og forresten – –

Nå stoppet han der igjen. Lyngeid undret seg på om det var noe han hadde svært for å si.

– Forresten? frittet han.

Røst satt og sturte. Han krøp sammen så han ble mindre. Fingrene på den ene handa som hvilte på kneet, skalv.

– Forresten er det ikke det verste – det der hjemme. Jeg har – –

Han kom ikke lenger. Det så ut som om han betenkte seg.

– Hva har du, Røst? Jeg synes det er like godt at du snakker ut.

– Jeg har gjort underslag.

Lyngeid kvakk. Men han forhastet seg ikke. Han lot både seg selv og Røst få tid til å smake på denne tilståelsen. Så spurte han rolig:

– Har du underslått innsamlingen i anledning festen?

Da rettet Røst seg opp som om han var forundret over at noe slikt kunne tenkes.

– Nei, er du gal? Det er Mobekks skitne penger jeg har tatt.

Et øyeblikk flammet hans øyne av harme – ved tanken på Mobekk. Men gløden sloknet fort. Det ble bare igjen et uttrykk av ulidelig angst i dem. Lyngeid følte enda mer medlidenhet med ham.

– Det var alvorlig det der, Røst.

Røst svarte ikke akkurat nå. Han satt der bare fortapt og fordømt.

– Jeg kan ikke skjule det stort lenger, stønnet han. Forfalskningen av bøkene er temmelig klosset gjort – skjønner jeg nå. Jeg tør ikke skjule det lenger heller. Det er det der med Gud – og dommen. Hva skal jeg gjøre?

Røst brøt plutselig sammen. Han hulket innvendig, som om han måtte hindre seg selv i å gi lyd fra seg. Han satt og hidde seg på stolen.

Aldri hadde Lyngeid følt seg så fattig før. Han satt og kavde for å finne en utvei, eller i det minste å gi et råd.

Gå og bekjenn det for Mobekk, sa han til sist.

– Han drar meg for retten.

– Ikke hvis du betaler tilbake.

Det var nesten forarget det blikket Røst sendte ham. Lyngeid hadde aldri sett et sånt blick før. Han følte sterk trang til å gråte.

– Betaler, sa Røst. Hva skal jeg betale med? Lønnen min kan jeg ikke leve av, har jeg forklart deg. Langt mindre – –

– Et lån – antydet Lyngeid.

– Jeg er like langt, brøt Røst av. Jeg kunne ikke betale lånet. Jeg måtte stjele et annet sted da. Å låne meg penger ville være å gi meg dem.

Det var jo sant. Lyngeid følte at han hadde snakket dumt. Gi ham dem – . En tanke slo ned i ham, en tanke som brakte ham til å spørre:

– Hvor mye dreier det seg om?

– Å, sånn en fire tusen, tenker jeg.

Lynguids mot sank. Så mange kontanter hadde ikke han. Men –

men et lån kunne han nok greie.

– Enn om jeg skaffet deg et lån, Røst?

– Jeg sier jo at jeg ikke kan betale.

– Kanskje du kunne. Hvis du fikk en annen post.

– Jeg har forsøkt mange ganger. Og hvis jeg fikk en, ville det gå i sluket hjemme, det jeg tjente mer. Du ser jeg er fortaapt på alle måter, Lyngeid.

– Rent menneskelig sett er du det ikke, Røst. Hvis det var mulig å reise den summen, så fikk du gjort opp med Mobekk. Da kunne du begynne forfra igjen. Det skulle nok gå, ikke eldre karen enn du er.

Røst var blitt roligere. Et håp hadde begynt å lyse for ham. Angsten kunne slippe ham. Selvaktelsen kunne kanskje komme tilbake. Selvaktelsen – . For noe tøys! Han ble jo avhengig av Lyngeid i stedet for Mobekk. Det ene kunne være som det andre. Til sist ble det vel til at han hadde sittet her og tigget i kveld.

– Nei takk. Vi skal ikke ha noe av det der, sa han hardt.

– Av det jeg foreslår, mener du? Hva vil du så gjøre?

Røst trakk på skuldrene. Han reiste seg for å gå.

– Nei, stopp nå, Røst. Sett deg.

Det var nesten som en befaling. Han satte seg også.

– Hva var så hensikten med å fortelle meg dette?

Røst så nesten fiendtlig på ham.

– Iallfall var det ikke for å tigge.

– Nei, jeg har ikke beskyldt deg for det. Men noen mening hadde du vel med det? Du tenkte vel jeg kunne være

til hjelp for deg på et eller annet vis.

Røst tidde en stund.

– Jeg vet ikke hva jeg tenkte, sa han sårt. Jeg orket ikke å gå lenger med det for meg selv. Ikke et menneske har jeg å snakke med. Og så var det det der med Gud og dommen – –

Han begynte igjen å ryste. Lyngeid lot ham gråte en stund. Så sa han:

– Jeg viser deg jo en utvei, Røst. Jeg forsøker å skaffe penger. Så tar vi Bjørnås med oss til Mobekk, og så får vi et ordentlig oppgjør med ham – og med Gud. Det kan hjelpe Mobekk også, det. Og siden – –

Lyngeid satt og snakket med Røst til han ble roligere. Han fikk Røst til å høre, og forstå at det ble kastet ut en redningsbøye til ham. Og det ble til at de samtalte om detaljene i forslaget, og mulighetene for et godt resultat.

– Når skal vi så gå? spurte Lyngeid.

– Tja – – dro Røst på det. For meg kunne det bli det samme. Jeg kunne gjerne gå i morgen den dag. Men hvis Mobekk lager skandale, blir det dumt, nå før den store jubileumsfesten. Vi får se på det til den er over i det minste.

– Hm, sa Lyngeid. La det bli sånn da. Men jeg synes alle slike utsettelse er farlige.

Røst sa god natt og gikk.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.*

Forts. i neste nr.

1 påvente av tredje verdenskrig

Av Gunnar Nilsson

Hva venter vi på? Ja, det kan være flere ting, men mange venter på en bedre verden. Noen synes å tro at verden er god eller i det minste er på vei til å bli bedre. «Det må vi i alle fall tro og håpe på», sies det, og så gjentar de til det utrettelige at slik vil det bli. Vi hører det ofte uttalt, mer eller mindre klart. Men ser det slik ut? Bibelen taler om «den nåværende onde verden». Verden er altså ikke god. Mange kristne bekjennere burde nok også komme til den erkjennelsen.

Første og andre verdenskrig kom uventet. Nå har vi snart vent oss til at

«Derfor, mine kjære, når dere venter disse ting, så legg vinn på å bli funnet uten flekk og lyte for ham, i fred» (2Pet 3:14)

«den kalde krigen» er over. Noen ser ut til å våkne opp, så alt for sent, for at det ikke er slik. Verden er den samme, og historien vil gjenta seg. Er det, som før den første og den andre verdenskrig, bare «stille før stormen?» Én ting er i alle fall sikkert. Det fikk allerede profeten Daniel vite (Dan 9:26): «Og inntil enden er det krig, ødeleggelse er fast besluttet».

Vi i Norden har vært skånet, men vi må tenke på at dommens time nærmer seg også her. Da Kain drepte sin bror Abel, står det at hans blod ropte på

hevn, så det kunne høres helt opp til himmelen. Hvordan skal ikke ropet av de millioner av barn som blir drept i mors liv, rope om hevn over oss og våre land? Det er ikke bare tale om ett drap, men millioner!

Verden er på vei mot sin undergang. Tredje verdenskrig blir nok ikke det siste. Kanskje nærmer vi oss det som står beskrevet i Åpenbaringsboken (9:15-16), om at en tredjedel av menneskeheten vil gå inn i evigheten på én gang. Vi bør nok tenke at tredje verdenskrig godt kan avsluttes med bruk av atomvåpen.

Gud har opplyst oss om fremtiden, både hva som skal skje her på jorden og om det som vil hende etterpå, i evigheten. Tar vi denne informasjonen til oss? Eller lukker vi øynene for det ubehagelige? Ingen av oss ønsker å leve i krig. Men vi har fått beskjed på forhånd slik at vi skal være forberedt. Lever vi etter den kunnskapen vi har fått? Bor vi her som fremmede på jorden, som de som ikke setter sin lit til de ting som er i denne verden, eller har det vi eier fått for stor plass i våre liv? Vi som har det så bra, fristes lett til at vi må få det enda bedre, og så henger hjertet snart fast i de jordiske ting.

«Derfor, mine kjære, når dere venter disse ting, så legg vinn på å bli funnet uten flekk og lyte for ham, i fred» (2Pet 3:14). Når du venter på dette! Hva er det vi skal vente på? «Da nå alt

Seierskransen

Av Mia Hallesby

De gamle grekere holdt store kapp-løp. I disse løp gjaldt det å komme først til mål for å vinne seierskransen. Den var gjerne en stor krans av laurbærblad.

Ved et slikt kappløp var en gang kongen og dronningen, prinsen og prinsessen til stede. De hadde sine plasser ikke langt fra mål. Deltagerne stod oppstilt og ventet bare på signal. – Nå løp de, og av sted sprang de.

Mange løp godt, men én utmerket seg spesielt. Han var førstemann hele veien. Nå nærmet han seg det stedet hvor de kongelige satt. Da kaster prinsessen et stort gulleple ut på banen, så det triller like foran ham. Som et lyn farer den tanke gjennom ham:

Et gulleple, hvor mye er ikke det verd.

Han bøyer seg ned og tar det opp og springer videre. Men på en løpebane teller sekundene. Han har tapt tid. En annen kommer foran ham og vinner laurbærkransen.

Neste dag går han til en gullsmed og ber ham smelte gulleplet. Om han ikke vant seierskransen, så har han alt gullet i stedet. Hvor skuffet ble han ikke da det viste seg at eplet bare hadde et tynt lag av gull utenpå, ellers var det av malm.

— — —

Vi er alle med i livets store kapp-løp med himmelen som mål og livsens krone som seierskransen. Men mange lar seg blende av denne verdens gull og setter jordens skatter høyere enn de himmelske.

«300 fortellinger», Indremisjonsforlaget, 1946

dette går i oppløsning, hvor viktig er det da at dere ferdes i hellighet og gudsfrykt, mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den. Da skal himlene oppløses i ild og himmellegemene smelte i brann. Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor» (2Pet 3:11-13).

Vi ser lenger fram enn til en tredje verdenskrig. Og så lenge vi er her på jorden, har vi en oppgave. Når denne oppgaven er fullført, får vi forlate dette

jordelivet. Nå er det ikke meningen at vi skal gå rundt og være bekymret. «Løft deres øyne», sier Jesus. Vi venter på at Jesus skal komme tilbake for å hente sin familie. Vi må virkelig takke Gud for alt det gode han gir oss, men leve som om vi ikke eier noe av det vi «eier». Og husk at «ingen er så trygg i fare som Guds lille barneskare»!

De urkristne ba en bønn som jeg tror at også vi skulle be: «Må nåden komme og denne verden forgå» (Didache 10:6).

L&E

«Lasarus, kom ut!»

Av Ragnar Opstad

«Det luktar alt av han, for han har lege der i fire dagar», vart det sagt om Lasarus. Men på Jesu ord kom han ut. (Joh 11:39-43).

Like lite som Lasarus kunne vekkja seg sjølv, kan eit åndeleg dødt menneske gjera det. Jesu ord opna øyro på Lasarus, og hjarta begynte å slå. «Då kom den døde ut», står det. Det er ikkje sikkert at Lasarus kjende seg så fri og glad då han kom tassande ut, sveipt i likklede på hender og føter og med ein sveitteduk bunden om andletet – og beglodd av alle omkringståande. Det hadde vel vore betre å få slå opp augo i himmelen! Men på Jesu ord kom han ut – i den habitten han var iført.

Det å bli frelst er i grunnen å bli vekt opp frå dei døde. «Dykk òg har han gjort levande, de som var døde...» (Ef 2:1).

Lov-kristen

Å bli ein kristen skjer gjennom ein døds- og livsprosess. Loven fortel deg at dersom du ikkje vender om, går du fortapt. Du vil difor bli ein kristen. Det er både nødvendig og rett. Så gjer du alvor av det. Du byrjar å gå på møte, lesa i Bibelen og be – og stri mot synda. Ja, så trur du sjølvsagt på Jesus. Og du har kanskje i tillegg fått med deg ei større eller mindre åndeleg oppleving.

Alt det som her er gjort og opplevd, skal vi ikkje tala vondt om, tvert imot. Du har tatt imot Guds kall og gjort det

einaste rette, så langt det står til deg. Men dersom dette har lukkast for deg, og du trur at på grunn av det du har gjort eller ved det som har hendt, kan du rekna deg som ein kristen, så har du likevel enda opp som ein farisear. Du er ikkje gjennom dette blitt ein fortapt syndar. Du har gjort det som loven oppmoda deg til. Du er blitt ein lov-kristen. Men loven krev mykje meir enn som så. Slår du inn på den vegen så må du oppfylle alle Guds bod.

Det kan vel ingen? Nei, det kan ingen, men loven tek ikkje omsyn til det. For loven er Guds ord som alt anna Guds ord.

Du som er i denne tilstanden, har ikkje bruk for ein frelsar, ein «stedfortreder», for du har frelst deg sjølv med det du har gjort. Du er blitt ein kristen – basert på eigne gjerningar, eller – om du vil – med Guds hjelp. Men det er håp også for deg, som det var for Paulus og Nikodemus – og tallause andre som har vore i same stilling.

Å gå fallitt

No lærer Skrifta at Jesus kom for å frelsa det som var fortapt. Skulle Jesus kunna vekkja opp Lasarus, så måtte Lasarus først døy.

«Eg døydde», vitnar Paulus. Det skjedde ved at heile kristendommen hans rakna ved at han fekk sjå seg sjølv i Guds ords lys. Det å gå fallitt på sin eigen kristendom er ei vond opp-

leving. Å gi slepp på det som eg trur eg må ha for å vera ein kristen, det er døden for det gamle mennesket. Det er å koma til den erkjenninga at eg er ingen kristen. Det var det Nikodemus opplevde i samtalen med Jesus.

Vegen til livet går gjennom døden. Her oppstår det eit skilje mellom den som vil berga sin kristendom, og den som er villig til å missa sitt liv. «For den som vil berga livet sitt, skal missa det. Men den som misser livet sitt for mi skuld, skal finna det!» (Mat 16:25).

Så er det kanskje ein og annan som har mislukkast meir eller mindre både med si omvending og sitt kristenliv. Du strir mot synda og lid nederlag. Du synest alt er gale med deg. Du kjenner deg død og kald og upåverka av Guds ord. Det er nettopp loven si oppgåve det: å få på deg likkleda og leggja deg i grava. Då er du komen på rett plass. Det er der du høyrer heime etter din falne natur. Det er her du blir mottakeleg for Jesu røyst. «Slik har lova vorte vår tuktemeister til Kristus, for at vi skulle verta rettferdiggjorde av tru» (Gal 3:24).

For Guds del treng vi ikkje gjera alle desse nedslåande erfaringane om

«Det å bli frelst er i grunnen å bli vekt opp frå dei døde. (...) Jesus kom for å frelsa det som var fortapt. Skulle Jesus kunna vekkja opp Lasarus, så måtte Lasarus først døy.»

oss sjølv. Han har ikkje bruk for dei. Han har fått betaling. Men vi treng dei skal vi få bruk for ein mellommann, ein «stedfortreder». Evangeliet ville elles berre bli ein teori som ikkje ville nå hjarta. Eit resultat av syndefallet er at vi ikkje forstår kor djupt vi har falle. Difor må Herren la oss gjera nokre erfaringar om nettopp det når vi skal først over frå døden til livet. Det same vil vi oppleva meir eller mindre gjennom heile kristenlivet, så sant vi ikkje er heilt sovna av. Vår gamle natur er slik at vi igjen og igjen vil byggja på noko i oss sjølv.

Alt av nåde

Du er kanskje uroleg med tanke på om du har gjort desse omtalte erfaringane, om du er skikkeleg død. Ja, kunne du bli viss på det, ville det vera lettare å tru! For då ville du få ei tilleggstrøyst i noko av ditt eige! Eigarettferda gjev seg mange utslag! Loven er nettopp gitt for å gi oss ein «tilstoppa munn» ved å ta frå oss all trøyst som er knytt til oss sjølve (Rom 3:19).

Her kan det kanskje høva med eit Luther-sitat (frå «Samlede Skrifter» på dansk av Carl Olof Rosenius):

«Jeg kan aldri få troen ren og saken klar, med mindre jeg forestiller meg at jeg er uten alt nådens verk i sjelen – uten omvendelse, anger og tro – og forlater meg kun på Kristus, at han har gjort og gjør allting for meg».

Det at du er død, er djupast sett ei trussak, og ikkje først og fremst ei kjenslemessig oppleving. Vi er døde gjennom både vår arv og ved våre

eigne misgjerningar og synder. Dette er noko vi må tru; på same måte som vi får tru Guds ord som var sitert tidlegare frå Ef. 2:1: «Dykk òg har han gjort levande, de som var døde på grunn av misgjerningane og syndene dykkar».

Enn i dag lyder Jesu røyst inn i gravkammeret: «Lasarus, kom ut!»

Han sender ikkje først inn reine klede til deg så du kan stasa deg opp.

Nei, du får koma som Lasarus, slik som du er.

Det at du tek di tilflukt til Jesus nett-opp slik som du er og har det, beviser aller best at det er ei frukt av at du trur Guds ord om at du i deg sjølv er ein fortapt syndar – og at du både treng – og har fått ein «stedfortreder».

L&E

Nye muligheter

Av Erling Ruud

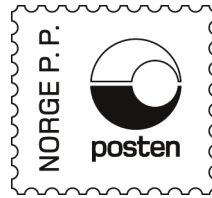
Under en stor auksjon ble det budt fram en gammel, støvet fiolin. Et par strenger var brustne og hang og slang. Auksjonarius holdt den opp. Ingen bød på den. «Kan den spille?», spurte en. Auksjonarius dro buen over strengene, og det kom en fæl låt. Alle lo, og én bød en dollar for moro skyld. Like før han skulle få tilslaget, spurte en mann om han kunne få prøve fiolinen. Han stemte de strengene som var hele, strammet buen og lokket fram fine toner. Det viste seg å være en gammel Stradivarius-fiolin, og da ble den solgt for mer enn tusen dollar. En mester så mulighetene.

Jesus ser mulighetene hos alle mennesker, også hos slike som ser umulige ut. Han så mulighetene hos bedrageren Sakkeus. Han så at forfølgeren Saulus fra Tarsus kunne bli

verdens største misjonær. Han så en fisker med et ustadig og vanskelig sinn og sa: «Du er Simon, Johannes' sønn. Du skal kalles Kefas, det betyr Peter» (Joh 1:43). Og Kefas betyr klippe. Jesus så en klippefast ny mann i Simon. Derfor sa han til Simon og de andre fiskerne: «Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere» (Mat 4:19).

Jesus er den samme i dag. Han så at straff-fangen Skrefsrud kunne bli en stor misjonær, og han kalte ham til å bli misjonær mens han satt i fengsel. Og Jesus ser alle mulighetene hos deg. Han ser mer enn du selv ser. For Jesus skaper noe nytt i alle som lar ham slippe til i sitt liv. Han vil gjøre deg til menneskefisker i dag.

*«Gnisten», Luther forlag,
Oslo, 1981*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

– Eg tok feil!

Av Dag Rune Lid

Ein person sat vakt ved eit dødsleie. Personen som låg i senga hadde vore ateist, og ville ikkje ha noko med Gud å gjere. No låg han i ein døs og det gjekk mot døden. Plutseleg reiser han seg opp i senga og seier tydeleg: – Eg tok feil! Så seig han tilbake og anda ut.

Eg tykte det var tragisk å høyre det fortalt. Men Bibelen talar klart om at det finst ein himmel og eit helvete, sjølv om det er ei sanning som menneske ikkje vil lytte til i dag.

Etter kvart som vårt samfunn vert meir og meir avkristna, er det færre og færre som kjem under sann bibelsk forkyning, der sanninga om dei to utgangane på livet vert tekne fram. Men vert ikkje menneska omvende, vert helvete ein realitet for dei – det er det fortvilande.

Djevelen er den største omvendingsforkynneren me har. Han seier: – Klart du må omvende deg! Det er det viktigaste av alt! Men så legg han også alltid noko til: – Ikkje no, men seinare!

Helvete vil vere fullt av menneske som lytta til denne forkynneren, og dei vil i all æve måtte erkjenne som denne ateisten: – Eg tok feil!

Lukkeleg er difor du som enno lever og kan få høyre Jesu ord i denne stund:

«Den som kjem til meg, vil eg slett ikkje støyta ut» (Joh 6:37). Lytt til dette Jesu ord i dag, og gjer etter det! Då vil du, når du trekkjer ditt siste sukk, verta henta heim til himmelen og få erfare at du ikkje tok feil.

L&E